

πάει, οὖν τὸν πάγο σὶν ἥλιο. Πόσο ἀλαφρά καὶ γλυκά ἀνασαίνει τὸ σιγῆτος, γεμάτο ἐλπίδα, ἀγνάντια σὶν φῶς καὶ τὴν ἐλευτεριά...»

«Καὶ τί ποὺ εἶναι αὐτό;» ρώτησε ὁ πύρρουλας μισοκλείνοντας τὰ μάτια.

«Κορυδαλός, ἐξοχότατε», ἀποκρίθηκε μὲ αὐστηρὸ τόνο ὁ κόρακας ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸν καπνοδόχο.

«Ἐνας ποιητής, ἐξοχότατε!» πρόθεσε ὁ σπουργίτης μὲ προθυμία.

Ὁ πύρρουλας ἐκοίταξε μὲ προσοχή, μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του, ἀπ' τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχια τὸν ποιητὴ καὶ πίπυσε:

«Πρ... τί σταχτὸς πὺν εἶναι... τὸ θρωμόπουλο! Θαρρῶ πὺς μωρολογεῖται κάτι γιὰ τὸν ἥλιο καὶ τὴ λευτεριά, ἔ;

«Μάλιστα, ἐξοχότατε!» βεβαίωσε ὁ κόρακας. «Καταγίνεται νὰ ξυπνάει σὶς καρδιὲς τῶν νέων πουλιῶν ἀσιγήριτες ἐλπίδες, ἐξοχότατε.»

«Μὰ αὐτὸ εἶναι οκατιαλῶδικο καί... κουταμάρα!»

«Πολὺ σωσιὰ, ἐξοχότατε», ἔκανε ὁ γέρο-σπούργιτας—αὐτὸ εἶναι κουταμάρα! Ἡ λευτεριά, ἐξοχότατε, εἶνε ἕνα πράγμα τόσο ἀμφίβολο, τόσο ἀκαθόριστο, κάτι τί...»

«Κί' ὅμως, ἂν δὲν κάνω λάθος, καὶ οἷς ὁ ἴδιος... δὲν ὑμνήσατε κάποτε τὴ λευτεριά;»

«Ναί—αι!» ἔκραξε ἑάφρον ἡ καρακάξα.

Ὁ σπουργίτης ταράχτηκε.

«Ναί, βέβαια, ἐξοχότατε, τὴν ὑμνήσα καί ἐγὼ μιὰ φορὰ... ἀλλὰ τὸ ἔκανα σὲ περίσπαση, πὺν ἑλαφρώσει σημαντικὰ τὸ λάθος μου...»

«Ἄ, ἔτσι... καὶ ποῖα ἦταν ἡ περίσπαση αὐτή;»

«Ἦταν ὕστερα ἀπὸ τὸ φαγί, ἐξοχότατε! Μὲς σὶνὸς καπνὸς τοῦ κρασιοῦ... Ἄλλωστε ἀμέσως ἔβαλα σπουδαίους περιορισμούς, ἐξοχότατε!»

«Δηλαδή;»

«Ναί μὲν εἶπα σιγά: Ζήτω ἡ λευτεριά!—ὅμως ἀμέσως πρόθεσα: μέσα σὶν ὅρια τῆς νομιμότητος.»

Ὁ πύρρουλας ἔριξε μιὰν ἐρωτηματικὴ ματιά σὶν καρακάξα.

«Ναί—αι, ἐξοχότατε, αὐτὸ εἶναι ἀλήθειαν, εἶπε αὐτή.

«Σὺν σπουργίτης τῆς Αὐλῆς πὺν εἶμαι, δὲ μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ καταγίνομαι σοβαρὰ μὲ τὰ ζητήματα τῆς λευτεριάς, γιὰ αὐτὰ τὰ ζητήματα δὲν εἶναι σὶν δικαιοδοσία τοῦ τμήματος ὅπου ἔχω τὴν τιμὴ νὰ ὑπηρετῶ...»

«Ναί—αι!» ξαναφώναξε ἡ καρακάξα. Τῆς ἦταν ἐπιτελῶς ἀδιάφορο τὸ τί βεβαίωνε μὲ τὸ Ναί τῆς.

Ἀπὸ μακριὰ ὅμως ἀκονγότανε τὸ κελάρημα τοῦ ρυακιοῦ, καὶ τὰ νερά του τραγουδοῦσαν σιγὰ τὸ τραγούδι γιὰ τὸν ποταμό, πὺν πῆγαιναν νὰ συναπαντήσουν, καὶ γιὰ τὴ μελλούμενη ζωὴ τους:

«Τὰ πλατιά, γοργοτάξιδα κύματά του θὰ μᾶς πάρον καὶ θὰ μᾶς πᾶνε πέρα σὶν θάλασσα... Καὶ οἱ πυρωμένες τοῦ ἡλιοῦ οἱ ἀχτίδες θὰ μᾶς ἐνψώσουν ἴσως πάλι σὶν οὐρανό, καί ἀπ' τὸν οὐρανὸ θὰ ξανακατέβουμε κάτω σὶν γῆ, σὶν δροσοσταλίδες δροσερὲς ἢ σὶν πούπουλα ἀπὸ χιόνι, ἢ σὶν δυνατὴ βροχή.»

Ὁ λαμπρὸς ἥλιος, ὁ γλυκὸς ἥλιος τῆς Ἀνοιξῆς χαμογελάει σὶν κροσταλλένιο οὐρανό, καὶ εἶναι σὲ χαμόγελο ἐνὸς θεοῦ, γεμάτου ἀπὸ ἀγάπη καὶ φλογερὸ πόθο δημιουργίας.

Σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ περιβολιοῦ, σὶν κλαδιὰ ἐνὸς γερικοῦ φλαμουριοῦ κάθεται ἕνα κοπάδι ἀπὸ σπίνους, καί ἕνας ἀπ' αὐτοὺς λέει σὶν σὺντροφὸς του, ὅλος ἐνθουσιασμός, τὸ τραγούδι τοῦ πουλιοῦ τῆς τρικυμιάς, πὺν κάπου τὸ εἶχε ἀκουσμένο...

Μεταφρ. Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Ὁ Ἄσπρος Ποιητὴς πεθαίνει μαζί μὲ τοὺς δυὸ λησιές. Γονατισμένοι κλαῖνε οἱ πιστοὶ σὶς ἐκκλησιὰς καὶ ὁ θρῆνος τοὺς ἐκφράζεται μὲ τὴν εὐωδιά τῶν ἀνοιξιάτικων λουλουδιῶν, πὺν σ' ἕνα νεκρικὸ σύμβολο μαραίνονται, μὲ τὸ λυγρὸ πὺν σκορποῦν καὶ ἐπιβάλλουν οἱ καμπάνες...

Τρεῖς Ἄνθρωποι πεθαίνουν. Οἱ δυὸ ἀσήμετοι, ἀγνωστοὶ, γνωστοὶ μονάχα γιὰ τοὺς δόξασε ἡ Δόξα Κεῖνου πὺν τὸν μειώνουν ὅσοι θὰ τὸν πιστεύουν... Θεὸς δὲ θὰ εἶχε πονέσει τὸν πόνο ὅπως δὲ θὰ τὸν εἶχε πονέσει ἡ μητέρα του διὰ τὸν γέννησε... Κ' ἡ αἴγλη του εἶναι σὶν ἀνθρώπινο δόξα τοῦ πόνο, σὶν ὁδνηρὴ προσπάθεια δὴς τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Θανάτου του πρὸς ἕνα ὑπεράνθρωπο ἀνθρώπινο δειρο... Θέλησε ἀέραντα τὴν ἀπόλυτη χαρὰ νὰ χαρίσει, τὴ χαρὰ ὅπως τὴ φαντάσθηκε Κεῖνος...

Πεθαίνει μέσα σὶν μελαγχολία τῆς ἀνοιξιάτικης μέρας μαζί μὲ τοὺς δυὸ λησιές πὺν ἀθάνατη τὴ μνήμη τοὺς σφράγισε, τὴ μιὰ καταραμένη καὶ τὴν ἄλλη ἀπαλοχαϊδεμένη ἀπὸ τὴ συμπάθειά του...

Κί' ὅμως... Σὶν στερνὸ τραγικὸ σπασμὸ τῆς αγωνίας του ἴσως καὶ σαρκαστικὸ ἕνα χαμόγελο ἀκόμα περισσότερο νὰ τὸν τυρράνησε. «Ὅταν κατὰλαβε πὺς Κεῖνος πὺν πίστευε Πατέρα του τὸν ἐγκατάλειψε, ἢ δὲν ὑπάρχει, πὺς ὅλοι τὸν ἐγκατάλειψαν γιὰ αἰσθάνθηκε ὅτι κανένας ποτε πονθεῖν τὸν ἄλλο ἀπαράλλαχτα δὲ νιώθει, διὰν διαισθάνθηκε παρασκευασμένο εὖρο καί ἔλας τὸ ἔργο του, ἀπερμητοποίητο, ἀδύνατο τ' ὄνειρό του, διὰν τ' ἀπαρνήθηκε, ἴσως νὰ περιφρόνησε τὸ ληστὴ πὺν μετάνιωσε, καὶ μὲ θαυμασμὸ νὰ φρόνησε τὸν ἄλλο. ἴσως νὰ θάμασε Κεῖνον πὺν δὲ δέιλιασε ὅτε ὑπρὸς τὸ σὶν θάνατο, ὅτε σὶν πὺν χειρότερη ἀπειλή, πὺν δὲ γοητεύθηκε ἀπὸ εὐκόλες ἀναστάσιμες ὑπόσχουσες, καί ἀδιάφορο ποῖα εἶταν ἡ Ζωὴ του, καταστρεφτικὴ, μύσση, τῆς ἔμεινε περὶ φαντα, ἀκλόνητα, μέσα σὶν μαρτύριο, σὶν θεοὰ πιστός. Φρόνησε Κεῖνον πὺν δὲ δέιλιασε.

Ὁ Ἄσπρος Ποιητὴς πεθαίνει μαζί μὲ τοὺς δυὸ λησιές.

5 τ' Ἀπριλίου 1919.

ΑΛΚΗΣ ΘΥΡΛΟΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΤΑ «ΕΙΡΗΝΙΚΑ»

«Ὅλα μισὰ καὶ ἀνάποδα καὶ τίποτα τὰ δικάνα...»

Συγκαίρινος ὁ Παλαμῆς τυπώνει τὰ «Παράκαιρα».

Κ' ἕνας πολὺ παράκαιρος πὺν τὸν ἀκούς καὶ τρέμεις, φουρνίζει τὰ «Εἰρηνικά» καὶ ὡς λέγεται Πολλῆς.

ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ